

[Energiministeren]

det af industrilandene, der udviser det bedste resultat med hensyn til det, man kalder afkoblingen, altså forholdet mellem økonomisk vækst og vækst i energiforbrug, og vi mener, at vi i Danmark bestemt kan opfylde den målsætning, man internationalt er samledes om, nemlig at nå ned på en 0,4-relation mellem vækst i økonomisk forstand og vækst i energiforbrug, og jeg mener ikke, at det er muligt at gøre tingene væsentlig anderledes, end der lægges op til i planen.

De scenarier i energiplanen, hvori vi prøver at gøre op, hvad en stærkere anvendelse af styringsinstrumenter kan give af yderligere energibesparelser, illustrerer til fulde, at der er en faldende grænsenyttelse på stærkere styring, og de viser, hvor meget der skal til af nye forskellige styringsinstrumenter for væsentligt at ændre på udviklingen. Vi er ikke fremmede for at gå ind i overvejelser af disse ting, men jeg mener – og det synes jeg fru Lone Dybkjær kan have meget ret i – at vi ikke i anledning af energiproblemerne skal lave Danmark om til et overstyret kasketsamfund. Jeg mener, man skal passe frygtelig på ikke at bruge energipolitikken eller for den sags skyld en hvilken som helst anden politik i samfundet som anledning til at overstyre udviklingen. I det omfang vi kan bruge klassiske virkemidler, som befolkningen er fortrolig med, er det det, der skal sættes på.

Det kan vi ikke på alle områder. Netop ønsket om en stærkere styring, som virkelig kan ændre på profilen i energiforbrugets udvikling, som hr. Kalnæs her giver udtryk for, kan måske bringes i erindring, når vi senere på dagen diskuterer andre spørgsmål.

Med hensyn til vedvarende energi ønsker SF en meget stærkere udvikling. Det er et ønske, som regeringen også deler, og det, vi vil, er at sætse kraftigt. I det nye investeringsprogram, regeringen vil fremlægge, vil der være en ny bevilling specielt til fremme af energiøkonomiske enkeltprojekter, vedvarende landsbyenergi projekter osv. i de dele af landet, der hverken får kraftvarme eller naturgas. Det vil være en bevilling, der kan støtte nye kollektive landsbysystemer med vedvarende energi oven i den eksisterende støtteordning, som vi ønsker at videreføre. Den ønsker vi også at regionalisere, som man siger, så at vi bruger pengene mest muligt effektivt og undgår overlapninger i forhold til de egne af landet, hvor vi i forvejen

hjælper befolkningen enten med naturgas eller andre kollektive systemer som kraftvarme.

Hr. Maisted sagde, at der ønskes en strammere styring fra min side i forhold til naturgasprojektets gennemførelse. Han talte vist nok om en studehandel omkring prisdiskussionen og gennemførelsen af projektet generelt. Det vil jeg tilbagevise. Jeg ønsker ikke, jeg lægger ikke op til, jeg har ikke bedt om strammere styringsmidler. Det eneste, jeg har anmodet om, er, at man undlader at svække det planlægningsystem, folketinget besluttede i 1979. Jeg ønsker ikke nogen som helst ændring, hverken i strammere eller anden retning. Jeg mener, det regelsæt, der er blevet vedtaget, er bæredygtigt, og at erfaringerne indtil nu illustrerer det. Derfor er det forkert at skyde mig i skoene, at jeg beder om strammere regler.

Hr. Maisted sagde, at D.O.N.G. endnu ikke er kommet i gang. Ja, det ved jeg ikke. Man har fulgt planen med hensyn til anlægsaktiviteten, og det går, som det skal.

Til diskussionen om virksomhedsøkonomi og samfundsøkonomi må jeg sige, at jeg ikke føler mig dækket ind af den karakteristik af socialdemokratiets synspunkter, som hr. Maisted var inde på.

Til hr. Erhard Jakobsen vil jeg sige, at kommunernes stilling i forbindelse med varmeplanlægningen skal være uændret efter min mening. Hr. Erhard Jakobsen sagde, at der ikke måtte anvendes vold over for kommunerne. Nu oprappes terminologien jo. Der er normalt tale om, at vi har en lovgivning med visse regler. Det er efterhånden blevet et modeord i diskussionen at sige, at hvis der er lovgivning, så er det tvang. Det ord har bidt sig fast. Nu får den altså en omdrejning til, og man taler nærmest om vold over for kommunerne. Det ligger helt uden for mine ønsker, at det skal gå i den retning. Jeg mener, at det system, der er besluttet – vistnok også med CDs accept og tiltrædelse og stemmer i sin tid – skal køre videre.

Jeg er enig med fru Lone Dybkjær i, at vi skal passe på, netop når vi er tvunget til at fastholde samling og helhed i tingene, og fordi der er et tidspres – jeg skal erindre om, at det tidspres ikke er noget, vi har opfundet ovre i Strandgade 29; det er et tidspres, der er bestemt af Danmarks betalingsbalanceproblemer og af vores mulighed for at gøre